

NR. 4. AUGUST 2005. 9. ÅRGANG

**Eksklusivt
jubilæumsinterview
med Pia Kjærsgaard**

DF fylder 10 år

10 år - men hvad nu hvis....?

Enhvert historisk jubilæum fører nødvendigvis til eftertænkning, som kan give sig udtryk på mange måder: Begivenhederne kan beskrives på ny - hvorfor og under hvilke omstændigheder opstod de? Hvad førte begivenhederne til, og hvad betyder de for os i dag?

I sine midtvejerindringer, "...men udsigten er god", fortæller Pia Kjærsgaard om sit eget liv og sine politiske læreår i Fremskridtspartiet, men den væsentlige del af bogen omhandler hvad der førte til partiets sprængning, den lykkelige stiftelse af Dansk Folkeparti den 6. oktober 1995, og de første tre år til og med første folketingsvalg. Den bog er i øvrigt stadig god at have liggende, nu hvor begivenhederne så småt er ved at komme på afstand. God at få forstand af for de helt unge, som jo ikke var med, da det skete - og god for de af os, der tror, vi kan huske det...

Men et jubilæum fører af og til også til "kontrafaktisk historieskrivning". Og selv om det altså ikke er andet end en leg, er der på det seneste ligefrem gået mode i det. Der skabes nemlig for tiden bunker af bøger og film med det underliggende tema "hvad-nu-hvis?", som er det, legen går ud på - at skrive historie, som strider mod det, der rent faktisk skete. Altså eksempelvis: Hvordan ville det være gået, hvis Kennedy ikke var taget til Dallas den dag i november 1963? Hvordan havde vores udvikling

været, hvis det var russerne - i stedet for englænderne - der havde befriet landet i 1945?

Det hele er kun kvalificeret gætteeri, som jo er meget underholdende - og af og til også skræmmende.

Men lad os her i denne glade stund - Dansk Folkepartis 10 års jubilæum - prøve at lege lidt med tanken: Hvad nu hvis...? Hvad nu hvis fire MFere ikke havde vovet springet den fredag eftermiddag i 1995? Hvad nu hvis vi ikke havde haft Pia Kjærsgaard?

Og hvordan var det mon så forresten gået med Danmark, hvis Anders Fogh Rasmussen havde fået det, han så brændende ønskede sig før valget den 20. november 2001, og som han storråbende, med piber og trommer gik til valg på: En firkloverregering, bestående af Venstre, Konservative, CD og Kristendemokraterne...? Man ser det for sig: Indvandrer- og flygtningeminister Mimi Jacobsen, justitsminister Jann Sjursen, udenrigsminister Arne Melchior og undervisningsminister Peter Duetoft. Jamen, unge venner, sådan var faktisk statsministerens store drøm så sent som i november 2001. Og igen må vi DFere ty til vort uopslidelige motto: "Vi tilgiver alt, men glemmer intet."

Historiens dom

Men tilbage til Pia Kjærsgaard, som i disse dage og uger i forbindelse med 10-års jubilæet modtager al den hyl-

dest og beundring, hun har gjort sig fortjent til. Hvordan var det hele mon gået uden hende? Og her tænkes ikke på partiet og på den umådelige indsats hun har leveret her, men på landet.

Ja, her tænkes på Danmark og på det danske folk. For lad os bare ranke ryggen og med stolthed erkende, at vi danskere nu er blevet et foregangsfolk i Europa. De ser til Danmark alle sammen - disse undertrykte europæiske folkeslag, som åndløse, rød-løse magthavere gudskelov ikke formåede at trykke i bund. De ser til Danmark - og de lærer af Danmark.

Mange har bidraget hertil med en værdifuld indsats - ingen nævnt, ingen glemt. Men Pia Kjærsgaard formåede og formår i kraft af sin karisma, sin styrke, sit mod samt den tillid, folket har skænket hende, at blive den samlende faktor og dermed den ubestridte leder.

Og vel vil den 20. november 2001 da blive husket som en betydningsfuld dag, for den dag afsagde den danske vælgerbefolkning dom over alle nyrup'erne, alle mimi'erne, og beordrede et systemskifte; men i den store sammenhæng - når den historiske dom om nogle generationer bliver afsagt, når den herlige dato for længst er glemt, vil Pia Kjærsgaard være at finde blandt Danmarkshistoriens store skikkelser - som en af fædrelandets redningsmænd.

Tænk, hvis vi ikke havde haft hende... *spe*

Tillykke, DF

“Uanset hvor mange anstrengelser, I gør jer – stuerene bliver I aldrig”. Således talte daværende statsminister “Poul Nyrup Rasmussen fra Folketingets talerstol i oktober 1999. At han siden fortrød sine ord, er jeg ikke et øjeblik i tvivl om. Men dengang kom de fra et ærligt hjerte. Nyrup mente, hvad han sagde.

Om udtalelsen bundede i arrogance, hovmod eller angst, ved jeg ikke. Men i dag tror jeg, at Poul Nyrup Rasmussen ganske enkelt nægtede at se sandheden i øjnene. Afvisningen af Dansk Folkeparti som et ganske almindeligt demokratisk parti, var i realiteten en afvisning af de store dele af befolkningen, som var bekymrede for Danmarks fremtid, for vort lands sammenhængskraft og vor tryghed.

Blot to år efter var systemskiftet en realitet. Nyrups SR- regering fik i 2001 en sviende lussing, som Socialdemokraterne endnu ikke er kommet sig over. En lussing, der har sendt partiet ud i en af sine største vælger- og ledelsesmæssige kriser nogensinde.

Nyrup havde chancen

Men Poul Nyrup Rasmussen og SR-regeringen havde chancen. De kunne have vendt skuden. Men de gjorde det ikke. Tværtimod. De nægtede til den bitre ende at lytte til befolkningen. I dag har virkeligheden gjort Nyrups klodsede bemærkning til skamme. Dansk Folkeparti har oplevet uafbrudt fremgang. Vi er regeringens parlamentariske grundlag og har medvirket i utallige forlig og aftaler – heriblandt fire finanslovaftaler. Men endnu vigtigere: Danmark er blevet bragt tilbage på den rette kurs.

Da Dansk Folkeparti blev stiftet den 6. oktober 1995, var der ikke mange journalister og kommentatorer, der troede vi havde en chance. Og når jeg ser tilbage i dag, så forstår jeg dem i grunden godt. Balladen i Fremskridtspartiet havde været af et sådant omfang, at man helt naturligt måtte have svært ved at tro, at noget levedygtigt nogensinde ville kunne udspringe fra det kaos, Fremskridtspartiet havde udviklet sig til. Men vi var flere, der troede på Dansk

Folkeparti.

Arbejdet med at indsamle de nødvendige underskrifter for at blive opstillingsberettiget gik i gang. Det var hårdt. Ikke mindst fordi medierne dagligt kunne berette, at vi næppe ville klare skærene. Vi traskede gader og stræder tynde i regn, sne og blæst. Vi frøs i kulden og skuttede os i regnen. Men det lykkedes på kun seks måneder. Ved folketingsvalget i marts 1998 kunne Dansk Folkeparti opstille for første gang. Det efterfølgende flotte valgresultat med 13 mandater viste, at der var hårdt brug for os.

Også rundt omkring i landet blomstrede DF. På forbløffende kort tid lykkedes det at få opbygget en stærk og finmasket organisation, og vi blev allerede ved by- og amtsrådsvalgene i 1997 repræsenteret lokalt. Siden er det gået hak i hak: Fra 13 til 22 folketingsmandater i 2001 og fra 22 til 24 i 2005. Jeg vil dog gerne have lov at understrege, at vi ikke er kommet sovende til succes. Det har krævet en stor indsats, hvilket jeg er sikker på, mange DF'ere kan tale med om.

Når mennesket ser tilbage, har det en tendens til at huske det positive og slå en streg over det mindre sjove. Men jeg glemmer ikke. Jeg husker udmærket, de kampe vi har måttet kæmpe. Hvordan vore modstandere oftere gik efter personen end bolden. Hvordan vi måtte kæmpe for at kom-

me til orde i aviser, i radioen og på TV. Og hvordan usaglig forfølgelse og hetz var en del af det at være DF'er.

Det nye midterparti

De tider er heldigvis blevet lidt bedre. Det seriøse samarbejde med VK-regeringen har således fået mange politiske kommentatorer til at overveje, om der da for resten ikke er noget om snakken med Dansk Folkeparti som det nye midterparti – og om Dansk Folkeparti ikke ligefrem kunne tænkes at komme med i en regering på et tidspunkt. Men det må aldrig betyde, at vi læner os tilbage og hviler på laurbærrene. Nogle gange vil det kunne forekomme, at tingene næsten er gået for let – det vil være en af de værste fælder.

Magelighed og dovenskab fører til magthovmod og arrogance. Dansk Folkepartis succes er baseret på ganske almindelige danskere fra alle samfundslag. Danskere som har det til fælles, at de bekymrer sig for det danske. At de ønsker at overgive et trygt og stabilt Danmark til de kommende generationer. At de gruer for etniske og religiøse parallelsamfund og ønsker at bevare sammenhængskraften og velfærden i Danmark. Det er dem, vi har givet et politisk ståsted.

En politisk succes som Dansk Folkeparti er tillige grundlagt på et opgør med alle de forældede forestillinger og klasser, ideologier og højrevestrestre skalaer, et oprør mod en dvask, intellektuel og politisk elite uden forbindelse til befolkningen. Eliten kalder det populisme. Jeg vil hellere bruge ord som fornuft, anstændighed og ansvarlighed. Dansk Folkepartis unikke placering skyldes udelukkende, at vi ikke har bundet os til nogen bestemt fløj. At vi aldrig har mistet jordforbindelsen. Det har skabt dynamik og bevægelse. Det gør os til et ægte midterparti.

Jeg ønsker alle DF'ere et stort tillykke med de ti år, og håber at se rigtig mange af jer til vores årsfest i september. Og jeg lover, der bliver festet...

Med venlig hilsen

Pia Kjærsgaard

island

Af *Sonia Dahlgaard*

21 rumænske sigøjnere forsøgte i juli forgæves at komme i land i Island for at søge asyl. Sigøjnerne var i Norge gået om bord på passagerskibet *Norrøna*. Men ved ankomsten til både Seydisfjörður og Thorshavn var det islandske politi på pletten. Rumænerne måtte pænt blive på båden.

Det er ikke let at komme illegalt ind i Island. Og mange personer, der har haft held til at få opholdstilladelse i Island, rejser bort igen, ganske af sig selv. I det hele taget har Island undgået de spændinger i samfundet, som andre nordiske lande slås med oven på årtiers rundhåndede indvandring. Hvad er det, Island gør anderledes?

- Vi har så godt som ingen pakistannere og tyrkere, og vi har kun meget få med muslimsk baggrund, forklarer Gudrun Ögmansdóttir, der er socialdemokratisk medlem af Islands Althing.

- Det er kendetegnende for Island, at alle arbejder. Her kan man ikke være uden at arbejde. Vi har mange polakker, der arbejder i fiskeindustrien, og dem er vi glade for. De er dygtige og arbejdsomme og er faldet godt til.

Vicepolitimester Tinna Víðisdóttir i Keflavík Lufthavn, hvorfra 95 procent af trafikken til Island kontrolleres, bekræfter, at man ikke kan komme til Island og leve på understøttelse: - Folk fra fjernere kulturer har ikke let ved at begå sig her. Vi vil ikke have danske tilstande, hvor børnerige indvandrerfamilier kan få mere på socialhjælp end ved at arbejde.

Skræmmebillede

Vicepolitichefen lægger ikke skjul på, at Danmark er et skræmmebillede, når det gælder indvandring. - Danmark har i mange år været kendt for at være liberal, hvad angår indvandring og familiesammenføring, siger Tinna Víðisdóttir. - Men det kan blive for meget. Vi er meget bevidste om at lære af Danmarks erfaringer, så vi undgår at begå de samme fejl.

Island tog i sin tid ikke - som mange andre lande - gæstearbejdere fra Asien og har derfor været forskånet for den endeløse kæde af familiesammenføringer. Desuden synes landet ikke tidligere at have været i menneskesmuglernes søgelys. Også geografien og klimaet i Nordatlanten kan have gjort det knap så attraktivt for uvirksomme fremmede at slå sig ned her. Men i de seneste år har Island alligevel måttet skærpe sin politik mod presset udefra. For ti år

Island: Vi vil ikke have danske tilstande

Fakta

Befolkningstal: 290.600

Heraf
Islandske statsborgere,
ca. 280.000
Udenlandske borgere,
ca. 10.600

Udlændinge efter nationalitet
2004:
fra Norden, øvrige Europa
og Nordamerika:
75 pct. af alle udlændinge
fra Asien og Afrika:
21 pct. af alle udlændinge

Religion:
Kristne: 97,0 procent
Muslimer: 0,1 procent

Antal muslimer:
1997: 78 personer
2004: 321 personer

Asylansøgninger:
1997: 6
2003: 80

Udviste illegale indvandrere
2004: 73

siden modtog Island 4 asylansøgninger pr. år. I 2003 var tallet vokset til 80 asylansøgninger.

Indbyggertallet er 290.000, hvoraf de 10.000 er udlændinge. Heriblandt

Privatfoto

Vicepolitichef Ellisif Tinna Víðisdóttir, Keflavík: - Danmark er et skræmmebillede, når det gælder indvandring. Vi er meget bevidste om at undgå at begå de samme fejl.

er dog langt størstedelen fra vestlige lande med en kristen kultur. I hele Island er der 321 muslimer eller 0,1 procent af befolkningen. Selv om der er sket en fire-dobling i antallet af muslimer på kun 7 år, er Island meget langt fra det danske niveau. Hvis Danmark på dette punkt skulle have "islandske tilstande", ville det svare

Her fra Tingvallasletten, hvor Althinget har været samlet siden år 930, har islændingene i århundreder værnet om landets kultur og nationale tradition. Island har evnet at undgå den masseindvandring, som skaber svære spændinger i samfundet i andre nordiske lande.

Foto: Scanpix

I år 2000 fejrede Island 1000-året for kristendommens indførelse med en pilgrimsfærd fra den gamle kirke i Thingvillir. Island er i dag det mest kristne land i Norden idet 97 procent af befolkningen er kristne.

Foto: Scanpix

Reykjavik er Islands hovedstad. Der er ingen arbejdsløshed, og islændingene arbejder typisk 10-12 timer om dagen for at opretholde landets velfærd og selvstændighed.

Privatfoto

til, at den muslimske befolkning i Danmark var på 5.800 personer og ikke, som nu, ca. 250.000.

Trods den beherskede indvandring er Island på mærkerne over for grupper, der kan trække organiseret kriminalitet med sig. Vicepolitichef Tinna Vídisdóttir: - Selv om vi ikke har mange i den arabiske befolkningsgruppe, kan vi godt være bekymrede, når vi ser på Danmark. Før vi ser, at når der først er kommet nogle, så er det svært at stoppe tilvæksten.

Sidste år sendte det islandske politi 73 illegale indvandrere retur til deres hjemlande: Kina, Albanien, Mongoliet, Irak med mere. Politiet ved Keflavik Lufthavn spiller en unik rolle, idet næsten al persontrafik til landet passerer her. Lufthavnen er døren ind til Schengen-området, som Island er med i, og på grund af landets beliggenhed som transitland mellem Nordamerika og Europa har lufthavnspolitiet en særlig ekspertise i at vurdere pas og andre dokumenter.

- Vi ser sager med organiseret kriminalitet - menneskesmugling, narokosmugling og kvindehandel, hvor pengene går videre til international terror og våbenkøb, oplyser vicepolitimester Tinna Vídisdóttir. - Vi har været nødt til at stramme lovgivningen for bedre at kunne gribe ind.

Islands konservative regering strammede forrige år udlændingelovgivning. Herefter kan politimesteren tilbageholde folk i op til 7 døgn

ved indrejse, mens der indledes undersøgelse. Det er gjort strafbart at hjælpe personer ulovligt ind i landet, også selv om der ikke er penge involveret. Og det er gjort strafbart at være i besiddelse af falske pas og personpapirer. Tidligere var dette kun strafbart, hvis man brugte papirerne over for de islandske myndigheder.

Sidste men ikke mindst er en 24-års regel efter dansk model trådt i kraft i forbindelse med familiesammenføring med udenlandsk ægtefælle. Tinna Vídisdóttir: - Det er en uundværlig bestemmelse for os. Vi har for eksempel blandt vietnameserne set sager, hvor først ét ægtepar er kommet hertil. Når de så efter 3-5 år har opnået fast opholdstilladelse, bliver de skilt og begge rejser hjem og henter nye ægtefæller. Vi har eksempler, som kan føres tilbage i 10-12 led. Før stod vi uden retsmidler over for den slags.

Island for islændingene

Island er alt andet end et slaraffenland for personer, der vil slå sig ned for at drive organiseret kriminalitet eller udnytte det islandske velfærdssamfund.

Tinna Vídisdóttir: - Island er et meget gennemsigtigt samfund. Det er ikke let at skjule sig. Det er også et meget dyrt land at leve i, mad- og tøjpriserne er blandt verdens højeste.

Vi er en lille befolkning, der arbejder hårdt og betaler høje skatter for at opretholde vores selvstændighed. Udlændige kan slet ikke få opholdstilladelse, hvis ikke de har en arbejdskontrakt. Vi er ikke begejstrede for folk, der prøver at komme hertil uden at forsørge sig selv.

Der er i dag ingen arbejdsløshed. Befolkningen er den mest arbejdsomme i hele Norden. Islændinge arbejder typisk 10-12 timer om dagen og har Nordens mindste sygefravær. Ikke engang alder kan få en islænding til at holde op med at arbejde. Blandt de 60-64 årige har kun 16 procent trukket sig tilbage mod 61 procent i Danmark.

Islands selvbevidsthed viser sig i omsorgen for sproget. Den tidligere islandske præsident Vigdís Fínnbogadóttir har om sproget sagt: "At miste sproget, det er næsten det værste, der kan ske - det er som at miste hukommelsen". Et lands sprog er kulturens kerne og bærer af den historiske erindring. Den islandske sprogpolitik går da også ud på at bevare den sproglige så oprindeligt, som muligt. Landets sprognævn oversætter fremmedord og nye begreber til islandsk - og findes der ikke noget islandsk ord, så konstrueres det i respekt for den islandske tradition. Computer hedder på islandsk tölva. Lovpligtig modersmålsundervisning for to-sprogede indvandrerbørn er der ikke noget, der hedder.

Men har Island ikke underskrevet de samme internationale konventioner som Danmark? Jo. Landet modtager også flygtninge. Men det sker i planlagte forløb for aftalte grupper.

- Om kort tid får vi en gruppe hertil fra Colombia i Sydamerika, oplyser medlem af Althinget, Gudrun Ögmansdóttir. - Det er mest enlige mødre med børn. Sammen med Røde Kors tilrettelægger vi et forløb, så de fuldt og helt kan indgå i samfundet. Vi tager grupper fra kulturer, som vi véd, vil kunne passe sammen med den islandske.

Men hvad blev der af de 21 sigøjnere, der ikke fik held til at komme i land i Island? De fortsatte sejlturen i Atlanten, hvor de endte med at blive et problem for Danmark, da politi afhentede dem ved båden i Hanstholm.

interview

Rasmus Nielsen
(født 1960):
Student Risskov
1979.
Danmarks Jour-
nalisthøjskole
1983 (praktik:
Berlingske).
Danmarks Radio
1984-89.

TV 2/Lorry 1989-1993.
Redaktør, TV 2-regionerne på
Christiansborg 1994-1999.
Initiativtager, Oluf Høst Museet
i Gudhjem 1996.
Startet netavisen Altinget.dk i ja-
nuar 2000, direktør og redaktør.
Redaktør, TV 2 | Politik
(www.politik.tv2.dk) 2004.

Af redaktør Rasmus Nielsen
Fotos: Birger Storm

“Derinde”, siger Pia Kjærsgaards mand Henrik Thorup og peger ind på spisestuen i huset i Gentofte, hvor parret har boet i 25 år. Altså siden dengang Pia var hjemmehjælper i kommunen og endnu ikke var gået ind i politik.

Derinde ved spisebordet besluttede en håndfuld mænd og husets frue i disse dage for ti år siden at springe ud på dybt vand ved at stifte et nyt parti. Folketingsmedlemmerne Poul Nødgaard, Ole Donner og unge Kristian Thulesen Dahl var i den grad så trætte af Fremskridtspartiet efter kaos-landsmødet i weekenden, at noget nyt måtte ske. Inden mødet var omme, ville de tre mænd og mødets midte, Pia Kjærsgaard, have tegnet sig som partistiftere. Til stede var endvidere partifunktionæren Peter Skaarup og altså Pia Kjærsgaards mand, der husker:

”De diskuterede ivrigt navnet. Jeg lyttede med og kunne gøre op, at der blandt de mange forslag ligesom var tre ord, der gik igen. Parti, noget med Danmark eller danske, og så noget med folk, folkelig eller folket. Hvorfor så ikke Dansk ...Folke ...Parti, foreslog jeg, og straks sagde alle: Ja, Dansk Folkeparti.”

Vi er tilbage i nutiden ti år efter, og bildøren smækker ude i carporten. Alt er såre almindeligt på vejen med enhver dansk families drøm om et lille hus med lidt have til. Pia Kjærsgaard er kommet hjem i sin – ja, lille almindelige bil fra pige frokost med partifællerne Birthe Skaarup og Aase D. Madsen.

”En dejlig dag. Vi har snakket og grinet, så ørerne falder af,” udbryder Pia Kjærsgaard og går op for at dresse ned til cowboybukser. En fotograf

Til husstanden hører hunden Asta, der er af racen Irish Glen of Imaal. Pia fandt den på gaden lillejuleaften for tre år siden.

Mission nyt parti

skal tage billeder af parret til partiets medlemsblad i anledning af ti års-jubilæet, som partiet vil gøre meget ud af, kulminerende med et stort anlæg årsmøde i Odense i september. Sådan en solskinsdag ånder alt fred og idyl, men sådan var det langtfra for ti år siden.

”Det var ganske forfærdeligt den sidste tid i Fremskridtspartiet. Et er at kæmpe med sine politiske modstandere i andre partier, det er vilkårene i politik, men at måtte tage personkampe mod ens egne, tager på folk. Når jeg i dag kigger i scrapbøgerne, tænker jeg: - ”Hvordan kunne du holde det ud? Jeg fatter det ikke. Men det siger noget om en enorm stædighed,” ræsonnerer Pia Kjærsgaard i dag.

Jeg melder mig ud

Ideen om at stifte et nyt parti opstod

i realiteten fra lørdag til onsdag. Efterhånden som landsmødet i Fremskridtspartiet gik i opløsning, kom flere hen til det gamle partis politiske leder siden 1985, Pia Kjærsgaard, og opfordrede hende til at stifte et nyt parti. The point of no return kom mandag morgen herhjemme:

”Henrik lagde morgenaviserne fra sig og udbrød: - Jeg melder mig ud. Det gjorde noget ved mig. Vi måtte drøfte fremtiden mere seriøst. Tirsdag skulle Folketinget åbne, og igen var der enkelte, der kom hen og opfordrede til, at der skulle ske noget nyt. Hvis du stifter et nyt parti, så er vi med, sagde de. Der kom også opringninger og breve fra amtsråds- og byrådsmedlemmer. Tanken havde ikke strejft mig før. Men det var helt forfærdeligt, som tingene havde udviklet sig. Vi var i Holmens Kirke i anledning af det nye folketingsår, og Kristian (Thulesen Dahl, red.) hvi-

Jubilæums-interview med Dansk Folkepartis leder Pia Kjærsgaard i anledning af partiets ti års fødselsdag 6. oktober. Formanden ser tilbage på tiåret, der gik og kigger frem på de næste ti år i centrum af dansk politik.

"Der kommer justeringer – ikke revolutioner af velfærdssamfundet," siger Pia Kjærsgaard i jubilæumsinterviewet med politisk redaktør Rasmus Nielsen, TV 2 | Politik og Altinget.dk.

skede: - "Jeg tror, vi kan samle underskrifter. Alt dette betød noget, for skulle vi starte forfra, ville jeg jo blive hovedpersonen, men flere skulle med, for at det kunne lykkes. Jeg var glad for, at bl.a. Kristian var med, for han var et ungt håb med en seriøs, saglig – ja kort sagt ordentlig optræden, som ikke var så almindelig i Fremskridtspartiet."

Den 58-årige partidronning erindrere, hvordan tiltroen til liste O kunne ligge på et meget lille sted:

"Efter det første pressemøde hørte jeg en journalist sige til en kollega: ... og det var så den sidste presseopmærksomhed, hun fik. Folk undervurderede mig. De troede ikke på, at vi kunne samle underskrifter. Så troede de ikke på, at vi kunne klare spærregrensen. Så troede de, at vi ville gå en isoleret ørkenvandring på Christiansborg. Men det blev en enestående oplevelse at komme i gang med at samle de ellers besværlige underskrifter. 95/96 var den hårdeste vinter i mange år, og selvtilliden var ikke den største. Men når vi kom afsted med vores plakater, var folk ivrige og glade. Folk kendte mig jo, og følte sympati med mig oven på de katolske tilstande – de fleste havde fulgt godt med, og syntes jeg havde fået en dårlig behandling. De ville give os en chance med deres underskrift."

Indflydelse på udlændinge

I starten var der tankegods med fra ruinerne af det gamle parti, men kort efter starten blev partiets principprogram afløst af et mere konkret ar-

bejdsprogram, der på flere fronter trak DF mod midten i ønsket om en stor offentlig sektor, der yder social tryghed.

"Det er svært straks at danne sin egen identitet. Vores holdninger er langsomt dannet på baggrund af vores egen indstilling."

Politisk var det Danmarks selvstændighed, der kom til at udgøre hele grundlaget for nyskabelsen i dansk politik. Især er der ét punkt, som partistifteren fremhæver:

"Udlændingepolitikken. Vi var enige om, at det ikke kunne fortsætte med den enorme tilstrømning. Den er en kostbar affære for det danske samfund med så mange på overførselsindkomst. Vi er det parti, der har haft størst indflydelse på strammingerne. Hvem kan f.eks. i dag huske, at flygtninge har haft retskrav på en bolig efter tre måneder? Men sådan var det.

For mig er det kulturelle i dag det vigtigste. Jeg kan ikke lide det multikulturelle samfund, som vi er stærkt på vej til på institutioner og arbejdspladser. Danskerne skal indordne sig under muslimernes regler. Danskheden er et begreb, vi introducerede. Vi gjorde opmærksom på, at den danske selvstændighed er truet."

EU på hjemlig dagsorden

Det andet vigtige punkt, Dansk Folkeparti blev stiftet på, var modstanden mod den europæiske union.

"I Fremskridtspartiet var der flere, som talte for at stemme for EUs udvikling med de fire danske forbehold. Det var jeg imod. Danmark skal be-

Det var Pias mand Henrik Thorup, der i hjemmets spisestue samlede de mange ideer til partinavnet sammen i betegnelsen "Dansk Folkeparti".

Mission nyt parti...

stemme selv. Hvis ikke det havde været for Dansk Folkeparti, havde vi haft euro i dag. Vi kørte en omfattende valgkamp i 2000, som virkelig gav resultat. Jeg mærker, så sent som i valgkampen i vinter, at folk igen gerne vil tale EU. Vi skal have EU på dagsordenen i den hjemlige politiske debat,” pointerer Pia Kjærsgaard.

Disse to mærkesager har i usædvanlig grad præget den politiske dagsorden i de sidste 10-20 års historieskrivning. Og Dansk Folkeparti har haft held til at være tæt på tidsånden.

”Ja, vi har sat fokus på tidsånden, så det er ordentligt at tale om bekymringen for udlændinge og for EU. Vi har ikke gjort det med overlæg – jeg sætter altså ikke bare en finger i vejret, det har mit politiske liv været for hårdt til.”

Tre folketingsvalg

På de ti år har partiet oplevet tre folketingsvalg, som Pia Kjærsgaard vurderer sådan:

”1998-valget gav os 13 mandater, og vi bestod den første prøve. Selv om det ikke lykkedes at vælte den socialdemokratiske regering. Set historisk er jeg egentlig godt tilfreds med det, for den arrogante Uffe (Ellemann-Jensen, Venstres daværende formand, red.) havde givet problemer som statsminister. Jeg tror ikke, han ville have kunnet styre sit temperament.

2001 var fantastisk. Vi fik 15 nye ansigter valgt ind. Det sled tilsyneladende ikke på os at blive en del af flertallet på 94 mandater. Men det var hårdt at opleve, hvordan vores nye ordførere blev provokeret af oppositionens tæskehold, der var bitre over at have tabt magten.

I 2005 troede jeg nok, at vi ville bevare status quo eller gå lidt tilbage, men vi endte med at gå 2 frem til 24. Jeg var tordnende glad. Men valgkampen var barskere end i 2001. Medierne, især tv, fokuserede kun på V og S. Jeg kan få kvalme af den gang amerikansk tv-show.”

Stuerent

Dansk Folkeparti har fra sin fødsel været den grimme ælling på Christiansborg, der valg for valg har vokset sig større. Som statsminister sagde Poul Nyrup Rasmussen (S) som bekendt, at Dansk Folkeparti aldrig bliver stuerent. Men han måtte æde sine ord i sig igen, da han kom i opposition, og Dansk Folkeparti vandt

den politiske indflydelse sammen med Fogh-regeringerne.

Dét, som gør Dansk Folkeparti så farligt for ikke mindst Socialdemokraterne, er, at partiet ikke kun er et strammerparti. Den hårde linje på rets- og udlændingeområdet kombineres med et ønske om at opretholde velfærdsstaten med solide ydelser til dem, der ikke kan tjene deres penge selv. Ikke mindst de ældre. I praktisk velfærdspolitik ligger tiårs-jubilaren ofte til venstre for V og K, som der laves forlig med. Nul-skat er bestemt ikke Pia Kjærsgaards kop te, om end hun gerne tage en god del af æren for, at skatterne under VKO - eller som hedder i Dansk Folkeparti: VOK - er faldet 10 mia. kroner

For nylig skrev to fremtrædende partifæller, Mogens Camre og Morten Messerschmidt, i en kronik, at ef-

terlønnen bør reformeres, ligesom topskatten skal sænkes og sygehuse privatiseres. Usædvanlige meldinger i et parti, der er kendt for at være centralt styret af tre-fire profiler på Christiansborg.

”Det er en absurd tanke i Dansk Folkeparti-sammenhæng, og den kronik havde intet med debatkultur at gøre. Indadtil må partifæller diskutere alt det, de vil, men udadtil at det mig og gruppens ledelse, der tegner partiet, når det gælder den politiske linje,” siger Pia Kjærsgaard spidst. Man skal ikke forvente, at partiets aktive i årene fremover får lov at diskutere for åbne vinduer, som det f.eks. sker i Socialdemokratiet.

”Deres diskussioner har intet med fri debat at gøre. De dækker over regulære magtkampe.”

Henrik Thorup og Pia Kjærsgaard har boet i huset i Gentofte i mere end 25 år. Altså fra før tiden i politik, hvor Pia Kjærsgaard var hjemmehjælper i kommunen.

Dansk Folkepartis formand Pia Kjærsgaard, som stiftede partiet for ti år siden med udlændingepolitikken som mærkesag.

Bliver regeringsparti

Når partijubilæet er festet af, går partiet ind i sit andet tiår med udsigt til reformer af velfærdssamfundet.

”Der kommer justeringer – ikke revolutioner,” fastslår Pia Kjærsgaard og siger dermed, at hun i større grad end f.eks. De Konservative i bund og grund er ganske godt tilfreds med den danske velfærdsmodel, som den er i dag.

Mens velfærdsreformer altså ikke bliver så stor en sag for DF, som mange borgerlige vælgere håber på, vil de næste ti år med partiet også stå i udlændingepolitikken navn.

”Det bliver det største emne i den offentlige debat i det næste tiår. Vi står overfor enorme problemer i årene fremover.”

Står det til partiformanden, kom-

mer Dansk Folkeparti med i alle finanslovsforlig de næste ti år – også selv om regeringen skulle blive socialdemokratisk ledet. I sit nye parti har Pia Kjærsgaard næsten gjort det at indgå finanslovsforlig til synonym med politisk indflydelse.

Mens mærkesagerne og strategien bliver de samme i årene fremover, ønsker Pia Kjærsgaard på anden vis, at partiet modnes.

”Vi bliver helt sikkert regeringsparti en dag. Om det bliver med De Konservative tror jeg ikke – jeg mener, at vejen til Socialdemokraterne er kortere. Men tiden har ikke været moden endnu til at gå i regering, se bare hvordan ministeransvaret sled på nye partier som CD og Kristendemokraterne. Det er risikofyldt for et nyt parti at gå i regering. Det er ikke sikkert, at jeg selv bliver minister,

men så vil jeg med glæde troppe op på Amalienborg Slotsplads og give blomster til de unge. Vi har potentiale til at vokse, men alt kan ske i politik, og det er arbejdsindsatsen hver eneste dag, der tæller. Det er altid et mål at blive større, men det primære er dog indflydelse. Hvad var vores 24 mandater værd, hvis de ikke indgik i et flertal?”

Endnu har Dansk Folkeparti aldrig haft en borgmesterpost, og Pia Kjærsgaard erkender, at det har kunnet bruges af nogle til at betragte partiet som et, der ikke er fuldgyldigt medlem af den parlamentariske klub. De andre partier har som oftest rottet sig sammen i kommunerne, når der skulle dannes flertal.

Partiformanden ønsker sig, at det at være DF'er bliver bredt respekteret i samfundet på linje med at være radikal eller venstremand.

”Det er svært på universiteterne at sige, at man er DF'ere. Og så er der journalisterne. Mange har fået respekt for os. Men der er stadig nogen, der nærer et sådant personligt had til os. De glemmer, at vi alle er valgt på folkestyrets grundlag.”

Mest magtfulde kvinde

I løbet af de ti år er Pia Kjærsgaard blevet lidt af et ikon i Danmark: ”Ja, kendt af ethvert fireårs barn,” siger hun og ler.

”Pressen kalder mig landets mest magtfulde kvinde – og det er jeg jo også. Jeg har mere indflydelse på Fogh end Bendt Bendtsen har.”

På spørgsmålet om hun aldrig har tænkt på, hvordan hun skal overlade ansvaret for dansk toppolitik til andre, opstår der undtagelsesvist en kort tænkepause:

”Jeg ville lyve, hvis jeg sagde, at jeg aldrig har tænkt på det. Men jeg vil gerne være en del af partiet i mange år fremover. Så jeg har ikke sat dato på. Jeg ved, at jeg har et stort ansvar, og passer også godt på mig selv. Jeg er lidt af en sundhedsfreak og købte nye løbesko i dag”, lyder svaret, som afsluttes med høj latter.

Om det så er gået, som Pia Kjærsgaard håbede i de historiske dage for ti år siden?

”Dengang ville jeg gerne være helt sikker, og helst have det skriftligt, at det ville lykkes, selv om vi ikke havde en krone. Men den vished kan man jo ikke få som iværksætter, heller ikke i politik. Lad mig sige det på den måde, at jeg dengang ikke havde regnet med at sidde i den stilling, jeg sidder i nu.”

jubilæum

Dansk Folkeparti – en succe

1995. Flyttedag. Pia Kjærsgaard skifter kontor efter bruddet med Fremskridtspartiet.

1996. Pia Kjærsgaard og Kristian Thulesen Dahl afleverer underskrifterne til det nye parti i indenrigsministeriet.

Foto: Scanpix

1997. To hårde negle, folkestyrets bodyguards Søren Espersen og Peter Skaarup.

Foto: Polfoto

Af Kenneth Kristensen og Rasmus Thor Hjordt

Fra 4 til 24 mandater i folketinget på 10 år. Dansk Folkeparti er ikke til at komme udenom!

Det begyndte med pressemødet den 6. oktober 1995, hvor fire folketingsmedlemmer anført af Pia Kjærsgaard, dannede Dansk Folkeparti. I dag har Dansk Folkeparti 24 mandater i Folketinget og afgørende indflydelse

på regeringens politik. Faktisk er partiet gået fra succes til succes uafbrudt i 10 år.

Det hænger utvivlsomt sammen med Pia Kjærsgaards uforlignelige evner som toppolitiker, men også med det store arbejde, Dansk Folkepartis medlemmer har ydet lige fra den første dag, både til at hale de 20.000 underskrifter til partiets opstilling i land, og til valgene, hvor plakater skulle hænges op.

Dansk Folkeparti blev ellers ikke spået store chancer i 1995. "Det var så sidste gang Pia Kjærsgaard var i rampelyset", lød bemærkningen fra en af de tilstedeværende journalister. Dansk Folkeparti kom dog allerede efter kort tid over spærregrensen i meningsmålingerne.

Kommunalvalget den 18. november 1997 blev partiets gennembrud. På landsplan var tilslutningen til Dansk Folkeparti på 6,8 procent. DF fik 21

Foto: Scanpix

ceshistorie

1998. - *Shaken - not stirred*, lyder bestillingen fra Kristian Thulesen Dahl, der er stilet op til nytårsløjer af Folketingets stylist Pari.

Foto: Scanpix

Foto: Scanpix

1998. - *Fedt, siger den nybagte DFU'er, Hans Jacob. Han er søn af organisatorisk næstformand Carl Christian Ebbesen, som deltog ivrigt i valgkampen op til folketingsvalget.*

Foto: Privat

1999. *Mig og Pia. Bokseren Brian Nielsen deltager i kulturnatten.*

Foto: Polfoto

2000. *Mogens Camre skaber ny bademode under sommergruppemødet i Fåborg, mens tidligere sekretariatschef Steen Thomsen og pressechef Søren Espersen hænger ved det traditionelle look.*

Foto: Polfoto

2000. *Næse for nisser. Christian H. Hansen er berømt for sin forfærlighed for nisser.*

Foto: Scanpix

Foto: Scanpix

2000. *Et skridt foran. Statsminister Poul Nyrup Rasmussen og Pia Kjærsgaard mødes i Aalborg-hallen til duel om euroen.*

2001. *Så hatten passer. Poul Nødgaard bijobber på Sportsmuseum Skjoldenæsholm.*

Foto: Polfoto

amtsrådspladser og 117 pladser i landets byråd, herunder 8 viceborgmesterposter! Ved folketingsvalget kort efter - 11. marts 1998 - hentede Dansk Folkeparti 7,4 procent af stemmerne og 13 mandater.

Systemskiftet i dansk politik kom ved folketingsvalget den 20. november 2001. Dansk Folkeparti opnåede 12,0 procent af stemmerne og 22 mandater. Sammen med Venstre og Konservative var der nu flertal. Her-

med kunne en helt ny kurs på udlændingeområdet indledes.

Dansk Folkeparti sikrede en gevaldig opstramning af udlændingepolitikken.

Tilkendelserne af asyl og familiesammenføring mere end halveredes i forhold til SR-regeringens tid, og betingelserne for dansk indfødsret blev skærpet.

Strafferammerne blev forhøjet. Pensionisterne fik del i den danske

velfærd gennem den godt 1 mia. kroner store ældrecheck. Og der blev sat ind mod ventelisterne i sundhedsvæsenet. Alt sammen efter pres fra Dansk Folkeparti.

Befolkningens støtte til Dansk Folkeparti fik endnu et nøk opad ved valget den 8. februar 2005, hvor 24 DF'ere fik sæde på Christiansborg.

På disse og de følgende sider bringes en række skægge og anderledes snapshots fra Dansk Folkepartis første ti år.

2002. Folketingets yngste medlem nogensinde, Karina Sørensen, bliver valgt ind i 2001.

Foto: Scanpix

2003. Udover nisser er Christian H. Hansen kendt for to ting: butterfly'en og hans store kærlighed til dyr. Her med hans helt egen kat Special!

Foto: Pofoto

2002. Det vække opmærksomhed, da Dansk Folkeparti som det første danske parti nogensinde indrykker en annonce i en udenlandsk avis. I annoncen takker DF det svenske folk for den store støtte.

Foto: Tom Laursen

2002. Nej, Peter Skaarup er ikke gået ind i gartnerbranchen, men i agurkesæsonen.

2003. Under et besøg i Taiwan afprøver Søren Espersen traditionel kinesisk kroprensning. Røg og damp blæses gennem navlen.

Privatfoto

2004. Alexander Camre fragter galant sin far, Mogens Camre, til EP-valgafsten på Christiansborg.

Foto: Birger Storm

2003. Jesper Langballe flyder ovenpå. Sommergruppemøde i Sønderborg.

Foto: Polfoto

Foto: Polfoto

2004. Louise Frevert er én af de første til at prøve katapultsædet under kulturnatten i DF's lokale på Christiansborg, hvor Forsvaret udstiller.

Foto: Birger Storm

2004. Morten Messerschmidt styles til en tv-serie på TV3.

Foto: Scampix

Foto: Tom Laursen

årsmøde 2005

Årsregnskab for året 2004 Dansk Folkeparti

DF Regnskab for år 2004	2004	2003
INDTÆGTER		
Offentlig partistøtte, stemmetilskud	9.832.191	9.645.897
Medlemskontingent	985.808	980.427
Særtilskud fra medlemmer og andre	176.973	144.824
Renteindtægter	86.489	98.739
IALT	11.081.461	10.869.887
UDGIFTER		
Personaleudgifter	-1.333.012	-1.407.155
Sæd grænsestation, driftsudgifter, netto	-144.500	-120.837
Autocamper, driftsudgifter	-89.444	-119.654
Medlemsomkostninger		
Medlemsblad, inkl. distribution	-1.035.762	-723.509
Tilskud til lokalforeninger	-908.643	-912.510
Andre udgifter, lokalforeninger	-10.960	-19.969
Møde- og rejseudgifter		
Årsmøde, nettoudgift	-708.419	-521.170
Mødeudgifter hovedbestyrelse	-104.078	-79.206
Mødeudgifter interne udvalg	-12.225	-33.809
Afholdte kurser	-404.501	-374.773
Medlemsmøder og konferencer	-718.788	-650.453
Markedsføring og reklame		
Brochurer og tryksager m.v	-446.787	-212.908
Annoncer og reklamekampagner	-3.695.902	-3.269.947
Reklameartikler, netto	-469.429	-180.843
Underskud EU-støtte, ifølge separat regnskab	-9.115	-394.619
Repræsentation	-21.031	-29.727
Administration		
Huslejeandel	-65.442	-64.290
Porto og gebyrer	-157.994	-101.035
Kontorartikler	-31.665	-34.971
Telefon	-99.406	-146.928
Forsikringer og kontingenter	-2.379	-1.000
Revisorassistance	-32.565	-26.865
Advokat		-75.125
EDB-udgifter, inkl. konsulentonorar	-95.300	-418.726
Ekstern assistance i øvrigt	-26.392	-189.203
Kontorinventar inkl. småanskaffelse	-7.708	
Renteudgifter	-211	-1.090
IALT	-10.631.658	-10.110.322
ÅRETS RESULTAT	449.803	759.565
BALANCE PR. 31/12	2004	2003
AKTIVER		
Ejendom, Sæd grænsestation, ejendomsværdi	630.000	501.275
Indestående i pengeinstitutter	1.794.620	1.090.226
Tilgodehavender	777	
AKTIVER I ALT	2.425.397	1.591.501
PASSIVER		
EGENKAPITAL	1.510.609	932.081
GÆLD		
Førd indbetalte medlemskontingenter	265.950	236.046
Mellemregning med folketingsgruppen	97.135	
Udgifter	398.533	234.293
Feriepengeforpligtelser og feriepenge	115.866	95.370
A-skat, ATP m.v.	37.304	93.711
I ALT	914.788	659.420
PASSIVER I ALT	2.425.397	1.591.501

Foto: Birger Storm

Ledelsens erklæring:

Årsregnskabet er udarbejdet i overensstemmelse med reglerne i lovbekendtgørelse nr. 404 af 13. juni 1990 med senere ændringer, senest ved lovbekendtgørelse nr. 464 af 7. juni 2001 betegnet "Lov om private bidrag til politiske partier og offentliggørelse af politiske partiers regnskaber"

Vi kan erklære, at regnskabet for Dansk Folkepartis Landsorganisation indeholder alle indtægter og udgifter for regnskabsåret 2004, samt at det giver et retvisende billede af partiets aktiver og passiver, finansielle stilling samt resultatet.

København, den 22. marts 2005

(sign). Pia Kjærsgaard, Carl Christian Ebbesen, Poul Nødgaard

Revisors konklusion:

Vi har revideret årsregnskabet for Dansk Folkepartis Landsorganisation for perioden 1. januar - 31. december 2004.

Det er vor opfattelse, at årsregnskabet giver et retvisende billede af Landsorganisationens aktiver, passiver og finansielle stilling pr. 31. december 2004, samt af resultatet af Landsorganisationens aktiviteter for regnskabsåret 1. januar - 31. december 2004 i overensstemmelse med gældende lovbestemmelser.

Ringsted, den 22. marts 2005

(sign). Carl Munch-Nielsen, Bent Danielsen, reg. revisorer

Foto: Birger Storm

Dansk Folkepartis årlige sommergruppemøde fandt sted i Maribo 2.-4. august. Det var tre dage med mange frugtbare politiske drøftelser i idylliske omgivelser med den smukke sø, Søndersø, lige uden for vinduerne. Nu gælder det årsmødet.

Dagsorden - Dansk Folkepartis 10. årsmøde 2005

Lørdag, den 17. september:

- 09.00 Indskrivning, hvor de delegerede får udleveret stemmeseddel m.v. (slutter kl. 11.00)
Bemærk: Absolut sidste frist for indskrivning er kl. 11.30.
- 11.00 Carl Christian Ebbesen åbner årsmødet.
Fanerne føres ind.
Fællessang: Nr. 29: Der er et yndigt land.
Velkomst til Odense v/ borgmester Anker Boye.
- 11.20 Valg af referenter, stemmetællere og dirigenter.
Dirigenterne overtager ledelsen af årsmødet.
Dirigenterne giver oplysning om tidsfrist for anmeldelse af kandidater til hovedbestyrelsen.
- 11.40 Hilsen fra Dansk Folkepartis Ungdom v/ landsformand Kenneth Kristensen.
- 11.50 Indkomne forslag
- 12.00 Valg af formand
- 12.05 Dirigenterne oplyser navnene på de til hovedbestyrelsesvalget anmeldte kandidater.
Valg af 2 hovedbestyrelsesmedlemmer, jvf. § 5, samt suppleant.
På valg er: Bente Vejrsø Nielsen og Thomas Gerstrup.
- 12.35 Aflæggelse og godkendelse af regnskab for år 2004, samt forelæggelse af budget for år 2005.
Fastsættelse af kontingent til landsorganisationen for det kommende år.
Valg af revisor v/ Poul Nødgaard.
Præsentation af Dansk Folkepartis hovedbestyrelse.

- 13.15 PAUSE, hvor årsmødedeltagerne bl.a. kan spise, deltage i årsmødelotteriet og besøge DF-butikken.
- 14.00 Festforestilling i anledning af Dansk Folkepartis 10 års jubilæum, herunder formanden, Pia Kjærsgaards beretning/ festtale.
- 17.30 Slut på festforestilling.
- 20.15 Årsmødefest med festmiddag, dans og underholdning til kl. 02.00.
Dørene åbnes kl. 20.00

Søndag, den 18. september:

- 10.00 Fællessang: Nr. 41: Som en rejselysten flåde.
- 10.05 Årsmødets gæstetaler, forfatteren Ole Hyltoft.
- 10.30 Gruppeformanden, Kristian Thulesen Dahls beretning.
- 10.50 Politisk og organisatorisk forhandling (Fri debat)
- 11.40 Politisk spørgetid: Fem politikere besvarer spørgsmål fra salen.
- 12.50 PAUSE.
- 13.10 Politisk og organisatorisk forhandling (Fri debat)
- 13.40 Eventuelt.
- 13.45 Pia Kjærsgaard afslutter årsmødet.
- 14.00 Fællessang: Nr. 30: Kong Kristian stod ved højen mast.
Afslutning: Fanerne føres ud.

Årsmødet slutter med frokost for de årsmødedeltagere, som har tilmeldt sig denne.

gæsten

Ifølge Jean-Pierre Obin fra det franske undervisningsministerium er problemerne med vold imod piger, jøder og lærere værst på de skoler, hvor ledelsen har indgået en art kompromis med islamisterne.

**Af Helle Merete Brix,
journalist og forfatter**

New York, Madrid og London. Vi rystes ikke længere, når vi hører om terrorangreb i islams navn i storbyer også tæt på os. Men en anden og meget væsentlig form for jihad udspiller sig i disse år i de europæiske skoler, ikke mindst i de franske, der er blevet en slagmark for islamisterne.

Senest har det franske undervisningsministerium med Jean-Pierre Obin, øverste ansvarlige embedsmand i spidsen, udarbejdet en 37 siders rapport, der konkluderer, at den er gruelig gal i en række af landets skoler. Islamisterne vinder frem på bekostning af de sekulære værdier med en dagsorden, der er antidemokratisk, antisemitisk og kvindeundertrykkende.

10 undervisnings-inspektører, inklusive Obin selv, besøgte mellem oktober 2003 og maj 2004 61 gymnasier og tekniske grundskoler i 24 af Frankrigs distrikter. Der er tale om gymnasier og grundskoler både i byerne og på landet, og de blev udvalgt efter, om man i forvejen skønnede, at der var problemer. I praksis betød det, at inspektørerne besøgte institutioner og grundskoler med mange nordafrikanske og muslimske elever.

Inspektørerne talte med både ledelse og lærere, elever, forældre og folk fra området. Derudover inddrager rapporten også vidnesbyrd fra embedsmænd, der har at gøre med skoler for yngre børn i de pågældende områder.

"Storebrødrene"

Der er tale om triste områder, ghettoer, som franskmænd i dag flygter væk fra. Det er forståeligt, for mange af disse ghettoer undergår en islamisering på grund af de religiøse prædikanters stigende indflydelse. Prædikanterne er unge mænd, der går under betegnelsen "de skæggede", eller "storebrødrene". Det kan være unge mænd fra området, der vender hjem fra et fængselsophold, hvor de er blevet overbeviste muslimer. Ofte, fremgår det af rapporten, er der dog tale om, at prædikanterne er uddannet fra et fransk eller mellemøstligt universitet.

Islamiseringen er en katastrofe for

De islamiserede skoler

kvindernes frihed. Inspektørerne fortæller om kvindelige elever, der for at gå op til tavlen ifører sig lange, sorte frakker. "De skæggede" forbyder også make-up, nederdele, sport, teaterture eller blot at forlade hjemmet i weekenden. Til gengæld "anbefales" det islamiske hovedtørklæde og løsthængende klædedragt. Mange af de piger, som inspektørerne talte med, turde ikke fortælle, hvilken straf de kan forvente fra disse "storebrødre", hvis ikke de adlyder.

Prædikanterne gør også Ramadanen obligatorisk, selv for de børn med muslimsk baggrund, der helst er fri for at faste. Der fortælles også om konverteringer til islam, der sker under pres.

Hitler populær

Med islamiseringen kommer antisemitismen. Rapporten fortæller om en udbredt antisemitisme, hvor ordet "jøde" er blevet et almindeligt skældsord. Der berettes om jødiske børn, der overfalder eller tvinges til at skifte skole. Man skal huske på, at også en række nordafrikanske børn i Frankrig har jødisk baggrund. Men i dag strækker antisemitismen sig i øvrigt helt ind i de centrale dele af Paris.

Problemet med antisemitismen be-

lyses særligt i en af de bøger, der figurerer på inspektørernes kildeliste over skriftligt materiale. Bogen hedder "Les territoires perdus de la République" (Republikkens tabte territorier). Den er udgivet under pseudonymet Emmanuel Brenner og består af beretninger fra en række franske skolelærere. Lærerne fortæller om problemer med at undervise i Holocaust. Om muslimske elever, der klapper, når Hitler kommer på tale. Eller som ikke opfatter Der Stürmers smædetegninger af jøder som karikaturer, for "sådan ser jøderne da ud". Som mener, at Holocaust var noget, "meget rige jøder fandt på efter krigen". Eller afviser Holocaust med en sætning som: "Det er ikke rigtigt, imamen siger....."

Jeg har selv talt med en af bidragerne, Iannis Rhoder, en ung lærer, der underviser børn i alderen 11-15 år i et af de belastede områder uden for Paris. Han kunne bekræfte, hvad rapportørerne også oplevede: At skoleledelsen på disse belastede skoler benægter, at der er et problem. På Iannis Rhoders skole hed det kategorisk: "Vore børn er ikke antisemitter".

Inspektørerne fortæller også om problemer med at undervise i fransk og europæisk kultur og filosofi, blandt andet Voltaire, Rousseau og Moliere, der anses for at være "islam-

Foto: Scampix

Islamiseringen øges i ghettoerne på grund af de religiøse prædikanters stigende indflydelse. Prædikanterne er unge mænd, der går under betegnelsen "de skæggede", eller "storebrødrene". Ofte unge mænd fra området, der vender hjem fra et fængselsophold, hvor de er blevet overbeviste muslimer.

Foto: Scampix

Foto: Scampix

Borgmesteren i den franske by Lille, tidligere minister Martine Aubrey, måtte efter pres fra muslimske organisationer acceptere, at svømmehallen kun er for kvinder. Muslimske drenge nægter at svømme i "pige-vand".

ofobiske". Visse lærere censurerer derfor deres eget materiale og undlader for eksempel at gennemgå kristendommen eller Israels historie.

Der er eksempler på muslimske elever, der nægter at deltage i udflugter til kirker eller katedraler og muslimske drenge, der nægter at deltage i svømmeundervisning, for de vil ikke

Helle Merete Brix er freelance journalist og forfatter. Medforfatter til blandt andet bøgerne "Islam i Vesten" og den omdiskuterede "I krigens hus". Udgiver til efteråret på Gyldendal antologien "Fri Tale - danske kunstnere om ytringsfrihed", i samarbejde med Farsahad Kholghi og Peter Legård Nielsen.

svømme i "pige-vand" og i "ikke-muslimsk vand".

En enkelt fransk undervisningsinstitution har taget det skridt at dele opholdsrummet ind, en sektion for muslimer og en for ikke-muslimer. Visse skoler har delt kantinen ind, så muslimer spiser for sig og ikke-muslimer for sig.

Her vil jeg tilføje et eksempel fra byen Lille, hvor borgmester Martine Aubrey, tidligere minister og en af Frankrigs absolutte toppolitikere, tabte slaget om svømmehallen i byens sydlige del. Efter pres fra muslimske organisationer er svømmehallen fremover kun for kvinder, der er kun kvindeligt personale ansat og skodder for vinduerne, så ingen kan

kigge ind på de badende kvinder.

Jean-Pierre Obin fra det franske undervisningsministerium konkluderer, at denne foruroligende udvikling er orkestreret gennem en årrække af muslimske organisationer, der ønsker autonome, muslimske områder i republikken. Fra en tidlig alder lærer de muslimske elever, hvad de skal tænke og mene og dermed også at betragte deres lærere som løgnhalse, der vil pådutte dem en anti-islamisk ideologi.

Jean-Pierre Obin konkluderer også, at de skoler hvor problemerne med vold imod piger, jøder og lærere er værst, er de skoler, hvor ledelsen har indgået en art kompromis med islamisterne. Måtte denne konklusion tjene som advarsel for de danske politikere, der i årevis har ment, at løsningen netop er dialog og fredelig samtale med de religiøse prædikanter, der truer med at destabilisere vores demokrati.

Kilder: Les Signes et manifestations d'appartenance religieuse dans les établissements scolaires: Rapport présenté par Jean-Pierre Obin, juin 2004 (rapporten kan downloades på www.communautarisme.net)

The Weekly Standard: The Islamization of French Schools (Olivier Gutta, 9. maj 2005)

Emmanuel Brenner: Les Territoires perdus de la République Antisemitisme, racisme et sexisme en milieu scolaire

(Mille et une nuits, Paris, 2004)